

Dagen var helt vanlig. Löven glödde när Thea drog upp persiennerna. För tusende gången konstaterade hon att hösten i grund och botten är en renande process, som sopar undan resterna från sommarmånadernas kvalmiga hetta med friska, kaxiga tag.

Thea tillbringar alldeles för mycket tid framför köksfönstret. Dagarna är rätt enformiga. Först är det frukostägget och efter det medicinen, Lanacrist för hjärtat och Tiapol mot benvärken. Sen bäddar hon sängen, och i samma veva börjar *Tillbaka till Aidensfield* på TV4. Det har sina fördelar att vara en vanemänniska. På så sätt glömmer man inte det väsentligaste, men det händer att Thea slumrar till framför teven, och när hon vaknar brukar det bli ett och annat korsord.

Just i dag ringde Iris ovanligt tidigt, redan under bäddningen. Thea fick för sig att hon lät en aning dämpad, och efter en stund kröp det fram att Iris var hjärtligt trött på de där små gubbarna, som gjort sig hemma-

stadda i hennes kylskåp. Nu hade vissa av dem till och med flyttat in i promenadskorna. Och när Iris skulle gå och lägga sig satt två uppe i taket och vinkade.

– Har du inte upptäckt några figurer i lägenheten? frågade Iris och lät en smula hoppfull.

Thea suckade men var tvungen att erkänna:

– Nej, inte en enda.

– Inte? upprepade Iris.

– Nej, inte det.

– Det ska du vara glad för, suckade Iris.

Sen pratade de lite om helgens teveprogram, och Thea passade på att berätta om Olof, som rest in till Helsingfors för att gå på konsert, varpå Iris utbrast:

– Då blir du ensam nu då?

Thea kunde inte låta bli att dra på munnen när hon svarade att det knappast spelade någon roll. Åland eller Helsingfors. Det är ungefär lika långt, vet väl Iris, bildade människan?

– Och dina töser, ojade sig Iris.

– Men de ringer ju, svarade Thea.

Sen frågade Thea vad Iris tänkt göra, och Iris svarade att det hade hon inte bestämt än. Ingen av dem verkade vilja kännas vid att de inte har så mycket att välja på längre. Deras samtal är sällan långa, men de kommer relativt ofta.

Thea satt kvar vid köksbordet efter lunchen: uppvärmda köttbullar med potatis som smakade blask. Hon huttrade till och reste sig för att hämta en kofta.

I samma stund började det:

Thea hann gripa tag i väggen men var redan insnärjd i en kraftig yra. Köket dansade förbi, och hon spolades ner i en dånande virvel. Föll, föll, föll mot golvet, och tröskeln rammade in i höften.

När hon vaknade förmådde hon knappt öppna ögonen. Smällan hade varit kraftig och huvudet låg som bedövat ute i intet. Om hon skulle hämta en Ramlösa ur kylskåpet för att lugna ner sig, men utan förvarning hade hon hamnat i en sockerlåda ute på havet. Borta vid strandremsan stod vitrocken och viftade med sprutan mot värken. Thea hann inte vinka tillbaka innan lådan lyfte. Hon greppade tag om kanterna. Om hon bara kunde bli kvitt smärtan hade det varit riktigt roligt. Och just i den stunden uppfattade hon stanken. Har jag kräkts? tänkte hon. Vem har kräkts?

Men på bröstkorgen satt en liten varelse med korslagda ben. Det måste vara en av Iris gubbar. Nissen vickade med träskorna och kikade fram under pannluggen. Skjortan var röd och byxorna blå. Han var riktigt söt. Men han tittade inte på Thea utan betraktade tapeten bredvid köksskåpet. Du, lille vän, väger inte mycket, tänkte Thea och försökte sträcka ut handen och röra vid honom. Om hon skulle ringa ner till Iris. Det här borde pigga upp henne, men hon låg alltjämt i sockerlådan, och vågorna reste sig höga.

Den lille vännen visade tänderna, små som pärlor. "Vad vill du mig?" frågade Thea, men rösten piskades sönder av vågsvallet. Sen var hennes stämma lös i rummet. "Vad vill du mig?" skrek hon. "Vad vill du mig?"

Den lille tittade retsamt tillbaka och hon förmådde inte röra sig, varken benen eller armarna lydde längre.

Det är skumt i rummet, som om natten vore nära. Men där kommer Erik med spänstiga steg, och Thea begriper. Hon har varit hemma och ska ta färjan tillbaka till stan. Erik tittar inåt skogen. På axeln bär han en lie.

– Ska du ut och slå, Erik? skriker hon.

Thea vänder sig om och betraktar den korngula åkern. Stjärnorna har borrar sig in i den lila skyn, vassa som taggar. En suck sveper över grusvägen.

– Hjälp mig! Kan ingen hjälpa mig upp? Är det hennes röst som böjer sädesaxen? Är det därför tre prickar blir synliga borta vid horisonten?

Figurerna är klädda i lager efter lager. De skimrar, stapplar fram på gamla ben. En sådan tur! tänker Thea och höjer armarna.

– Hitåt!

Men...

Det är ju hennes barn. Det är Olof, Anna och Ylva!

– Kära barn! ropar Thea förfärad.

Anna lägger sitt vårtiga ansikte på sned:

– Tiden går snabbt, mamma.

– Men, vad har hänt? skriker Thea och undrar om hon tagit fel.

– Så är det, mamma, svarar Olof.

Thea måste torka sig i pannan, men handen är alldeles orubbligt lam. Mellan tinningarna susar havet. Ligger de alla i sockerlådan?

Sen är hon ensam igen. Mörkret öppnar sina käftar,
och hon upptäcker att kornet redan vuxit flera meter.

Samtidigt nås hon av en välbekant doft. Täcket där-
hemma. Lavendel, sköljmedel. Thea skrattar. Hon måste
ha slumrat till på tröskeln av alla ställen.

Så reser hon sig. Hon behöver varken skor eller kappa.
Ut på gatan går Thea, in i den fallande natten.